

Ve Bir Gün Aşk da Yaşlanır

– Gülşen · 03 Ağustos 2009

Çevremde polyannacı tavırlarımla tanınan biriyim ve bu yüzden de zaman zaman eleştirilere maruz kaldığım vakidir. Bugün durakta oldukça çok beklemek zorunda kaldım ama yine de gocunmadım. Elimi gayri ihtiyari çantama uzattım ama kitabımı bulamadım. Bu kez de vakit geçirmek için bir oyun oynamaya karar verdim. Çünkü biliyorum ki mutluluk asla gelip bizi bulmaz biz gidip onu aramak zorundayız tabi mutlu olmak istiyorsak...

Bu oyun etrafı gözlemlene oyunu. Çok basit, tek yapmanız gereken oturmak ve gözlerinizi etrafınızdaki insanlar üzerinde her zamankinden biraz daha fazla gezdirmek. Görünmez bir insan olup, farklı hayatlarda farklı kareler yakalamak, ipuçları yakalayıp tahminlerde bulunmak... Kısacası çok zevkli bir oyun benim için...

Şehrin en kalabalık yerindeyim. Oldukça renkli tipler arşınlamakta kendi pencereimde mercek altına aldığım kaldırımını... Bu da daha zevkli yapıyor tabi benim keşfim olan gözlem oyunumu. Çeşit çeşit tipteki insanlar farklı yaş gruplarının temsilcileri pek tabii. Kiminin oldukça acelesi var kimisi de gezmek için çıkmış anlaşılın. Yürüyüşleri çekiyor önce dikkatimi. Özellikle iki en çok üç kişilik gruplara yöneltiyorum bakışlarımı. İki kız arkadaş misafir oluyor önce oyunumun mekanı olan kaldırım taşlarına. Biri oldukça yorgun, isteksiz adımlarla görünmez izler bırakıyor arkasında, diğeri ise biraz daha önden yürüyor sanki görünmez bir iple belinden bağlamış arkadaşını kendi beline onu da o yürütüyor ve iki kişilik yoruluyor gibi.

Az ötede bir anne küçük kızının elinden tutmuş, kanatlarıyla sarmış sanki o küçük bedeni hem yürütüyor hem dünyayı tanıtıyor... Büyük kıza ise önden yürüyor tanıdığı-nı sandığı- dünyayı önden önden arşınıyor. Yeni keşiflere yelken açmış tüm merakları şaha kalkmış, annesi ve kardeşine yol açıyor. Engelleri tespit edip ortadan kaldırıyor ...

Daha beride bir kızla bir erkeğe takılıyor bakışlarım. Daha doğrusu adımlarına... O kadar uyumlu adımlara sahiplik yapıyorlar ki el ele bile tutuşmadan sanki bir bütün gibi olmuşlar ayıramıyorum hangisi kimin ayağı... Hayret ediyorum ahenkli adımların sergilediği sermoniye... Hayranlık ve kıskançlık arası duygularla zorla koparıyorum bakışlarımı onlardan.

Bu kez yine bir kadın ve erkekte dinlendiriyorum bakışlarımı. Erkek önden büyük admlarla yürüyor elleri belinde bağdaşık, kadınsa daha geride küçük adımlarla ama erkeğe yetişmek için daha hızlı olmaya çabalayarak yürümekte.

O an bir şimşek çakıyor belleğimde; tüm gözlemlediğim yürüyüşler arasında aklımda yer edinen

yürüyüşü anımsıyorum. Bir bütünmüş gibi uyumlu olanını. Herkesin farkedeyeceği bir şey vardı onda : Aşk... Henüz yeni doğmuş bir bebek gibi gözleri yumuk yumuk bir aşk. Etrafına mis gibi cennet kokuları saçan, tüm dünyayı taze pırıltılarıyla aydınlatan bir aşk...

Nasıl ki herşeyin küçüğü tazesini yeni doğanı sevimliyse tabi ki aşkın da en yeni çiçek açanı dikkat çekiyordu işte. Gerçekten aşk tazeyken yeni doğmuş bir bebek gibi el üstünde tutulan herşeyden sakınılan bir bebek gibi değil mi?

Düşünsenize yeni tanışan ya da yeni nişanlanan çiftler yürüyüşlerinden hemen belli olur. Hep el ele yürürler ve yolda önlerine bir engel çıksa bile birlikte beklerler, sonra beraber aynı anda geçerler o engeli sırf ellerini bırakmamak için yaparlar bunu. Gözlerinden birbirlerine görünmez bir köprü kurulmuştur ve hiçbir görünürlük yıkamaz bunu. O sıcacık köprüyü yıkmamak için eller bir türlü bırakılmak istenmez.

Sonra aşk büyüdükçe eller tutulmaz olur. Engellere bağlanır bu durum. Yürümek zor sanılır bu şekilde. Hatta az önceki evli olduğunu tahmin ettiğim çiftteki gibi erkek önden yürür, aile reisi olduğunu kanıtlamak ister gibi, kadınsa bunu onayladığını göstermek ister gibi arkadan yürür ne kadar istekli olduğunu bu durumdan ne kadar memnun olduğunu da adımlarının hızlılığından anlarız. Kadın biraz dominantısa bu kez önden yürüme şerefi ona aittir ve roller doğal olarak değişir.

Diyeceksiniz ki uzun süre birlikte oldukları halde hala el ele kol kola yürüyen çiftler var. Pek tabi kabul ediyorum. Onların farkı şu, onlar aşklarını zamana yenik düşürmemiş, eskitmemiş her dem taze tutmayı başaramış çiftler. Aşk ne kadar taze kalırsa o kadar bebek ve o kadar sevimli...

Bazen görürüz ya sevimli nur yüzlü ihtiyarlar, hani konuştukça ağızlarından bal damlar. Birbirlerine öyle bağımlı ve bundan da bir o kadar mutlular. Onların aşkı olgunlaşmış ihtiyarlaşmış ama yok olmamıştır. Aşklarını en değerli vitaminlerle -sevgi anlayış hoşgörü- beslemişler hep zirvede tutmuşlardır çünkü.

Aşkın bir ergenlik dönemi bile var bence. Bu evliliğin ilk yılları olabilir. Çok tartışmalar çıkar kimliğini kabullendirme uğraşları kaplar bu dönemi. Ruhlar birbirlerini tanıyıp kabul edene kadar da sürer bu hırçın dalgalı, büyük fırtınalara gebe olan bu dönem.

Sonra orta yaşa dingin bir döneme adım atar aşk. Bir olgunluk bir huzur hakimdir. Küçük oldu bittilere pabuç bırakılmaz bu dönemde çoğu kez hoşgörü kabul görür. İstenilen tek şey ulaşılan huzurun korunmasıdır. Ve derken aşk da yaşlanır bir gün.

Kimi aşk görmekten mutluluk duyduğumuz kaybetmekten korktuğumuz dede ve ninelerimize benzer her sözleri içimizi aydınlatan bir tecrübedir hani, bir sıkıntımızı alıp götürürverir bilinmez uzaklara. Bir başarımızı anlatınca hani koca koca gülücüklere gebemiş gibi hep hazır gülmeye yüz mimikleri... Her

sözü hikmettir bizim için bir kazançtır hani. Çünkü o aşkın ruhu hep taze kalmıştır.

Kimi aşk da yaşlanınca her sözü diken her sözü sitem herşeye kızan bağırان huysuz ihtiyarlara benzer. Çünkü aşk yıpranmış hırpalanmış yorulmuştur.

En güzeli de herşeyde olduğu gibi aşkın bebek halidir. İlk doğduğundaki yumuk yumuk gözleri, gülden ağızları, lüle lüle ipek saçları, mis cennet kokularıyla teslim alırlar tüm benliğimizi. Her gittiği yerde tüm dikkati çeker, mutlaka farkedilirler. Önemli olan bu sevimli bebeği hep taze tutabilmektir. Yani aşkı....

Bitimsiz taptaze hiç yaşlanmayan bir aşk dileklerle...